

Búth Emília

MEDDIG LÁTOK RÁ?

HORGAS BÉLA VERSÉHEZ

2019-01-12 | HORGAS BÉLA VERSÉHEZ, JEGYZET

PARKIZOM

Valami

*park-félébe keveredtem,
ösvényei összevissza vittek, míg föl nem
ébredtem-riadtam.
Éjszaka volt, három óra.
Ágyamban parkoltam.*

*Homályosan világított a lámpa.
A szám kiszáradt,
izzadt a nyakam, bokám fázott.
Kibotorkáltam a konyhába.
Az ásványvizet üvegből ittam,
kettőt-hármat lihegtem, egyet fuldokoltam
hozzá rutinosan,
s csak aztán merült föl bennem,
hogyan hol is jártam délután:
orvosnál.
És mit is mondott, mim van nekem?
Mi az a szó?
Egy név.
Kínvigyorban tört rám
a fürdőszoba homályos tükrébe pillantva
az ötlet,
hogyan ez is egy tünet,
és örülhetek, ha rálátok magamra.
„P”-vel kezdődik a „kór” neve,
fölfedezőjéről kapta, három szótag,
sehol nem találom –
káromkodom,
dühöngve visszafekszem, s párnámra
dőlve próbálok gondolni másra,
akár a parki császkálásra,
és hagyom, hogy vigyen az ösvény,
a hangzás gyalogosan,
érezzem a vádlimon,
működik még mint parkon átvivő izom,
parkizom talán.*

Több vagy kevesebb? Miben *más*, más-e az az ember, akinek sima és harántcsíkt izmán kívül *parkizma* is van? Szembesülni, rádöbenni – még nem tudni, hogy mit várhatok ettől az állapottól, ezt *meséli* így, az álmából felriadt (még nem itt, már nem ott) ember. (Nyomasztó) álmában egy bizonyos *parkban* bolyong, botorkál. Mielőtt megtalálná az utat, felriad. Ágyában *parkolva* ébred. Álmában, ébren minden sejtjét ez foglalkoztatja. Hirtelen a valóságban találja magát. Vacog, vakog, nyüszít. Nyaka-izzadt, bokája-fázik, jön-megy, tesz-vesz a lakásban éjszaka: vizet iszik, dűnnyög, dühöng, félrenyel, káromkodik, tükörbe néz. Pizsamásan is mez-telen, póztalan, gyanútlan. Arra végképp nem számíthat, hogy saját teste támadja hátba.

lássuk, mire megyünk ketten

De az ember, kivált, ha költő, szavak, szójátékok mestere, nem adja olyan könnyen! Anélkül, hogy irigyelné más bicepszt, tricepszt, a saját, újonnan

felfedezett parkizmat nézegeti, méregeti, feszegeti, amolyan: lássuk, mire megyünk ketten formán. Tele van kétségbeeséssel, aztán mégis belemegy a játékba... hagyja, hogy vigye a parkon átvivő, parkizom, talán.

Kívülállóként nehéz, aligha lehet (lehet), elképzelni ezt a verejtékes homlokú, tükörbe néző pillanatot. A rádöbbenést. Az agy bádogfalán ide-oda koppanó, pattanó gondolatokat. Velőtrázó kérdés: meddig nézek (nézhetek) én vissza (rám) a tükörből? Meddig látok rá erre... s tudom-e, majd ha már nem?

Van, aki éveket kap az efféle *felismerésre*. Betegség, vagy simán csak az öregedés (természetesnek mondható folyamata), amikor az ember lassacskán rájön, hogy: nem akarja őt a saját keze, lába. Ha van idő a *feldolgozásra*, a hozzáidomulásra (tanúsíthatom), sem egyszerű. Végül lassan elfogadja, bár kezdetben elképzelhetetlen, de vállhoz idomul a kereszt... az ember veszi, hordja, viszi, viseli szerzett, örökölt koloncait.

kép | shutterstock.com